

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν να ανταλλάξουν... Δόν Κιζώτης(0) με Τέλλον Αργον...

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: Ένεκόν Λόγια (Έστελλα) Ναπολέοντα Βοναπάρτη...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια του 156ου Διαγωνισμού Λύσεων Απριλίου-Ιουλίου... Αι λύσεις γίνονται δεκταί μέχρι της 10ης Ιουλίου...

312. Αίνιγμα... 313. Ζήτα... 314-318. Μαγικόν Γράμμα... 319. Κρυπτογραφικόν... 320. Ποικίλη Ακροστιχίς... 321. Φωνηεντόλιον... 322. Γράφος... 323. Λύσεις... 324. Μικρά Αγγελία...

320. Ποικίλη Ακροστιχίς... 321. Φωνηεντόλιον... 322. Γράφος... 323. Λύσεις... 324. Μικρά Αγγελία...

320. Ποικίλη Ακροστιχίς... 321. Φωνηεντόλιον... 322. Γράφος... 323. Λύσεις... 324. Μικρά Αγγελία...

320. Ποικίλη Ακροστιχίς... 321. Φωνηεντόλιον... 322. Γράφος... 323. Λύσεις... 324. Μικρά Αγγελία...

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΝΩΣΙΣ-ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ»... Υπευθύνοντες την Ένωσιν των δύο Συλλόγων... ΤΜΗΜΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ... ΤΜΗΜΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΡΙΩΝ...

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ... 111. Αργαστόλιον... 112. Σοφία-Σόφια... 113. Αήρ-Ηρα... 114. Τό κάρθουνο... 115-116. 1. Όποιος δεν έχει πεπόνι... 117-121. Διά του Β: κίβρος, Ιώβ, βέλος, βάρος, βία... 122. ΣΟΛΩΝ... 123. Ό βρεμένο... 124. Οι Ιάπωνες...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ... Συστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας...

Table with 3 columns: Subscription rates (Εσωτερικού, Εξωτερικού), Publication info (ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ), and Contact info (ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ).

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΓ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL... ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ... ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)...

Τί ώρα! Με πόση ευχαρίστησι ξεπλώθηκε στο μαλακό κρεβατάκι με τα καθαρά σεντόνια... Έπειτα έσυλλογιέτο και την Κολέττα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'... Ό μεγαλοκτηματίας Σούζας δ' Αλβαράδο... Το ταξίδι της «Γαλλίας» εξακολούθησε χωρίς επεισόδια...

Ό γαρ του μικρού ήθοποιού ήταν οι σταθμοί... Έπιασαν πρώτα στο Ντεκάρ, έπειτα στο Περναμπούκο...

Ποιος μπορούσε να νάντισταθί 'ένα χαμόγελο της χαριτωμένης Κολέττας;... (Σελ. 199, στ. α')

πότε της Βραζιλίας. Και τέλος στην Μπάγια. Ό Έρρικος έδρανε παντού, και μάλιστα μαζί με την Κολέττα και με τους Αλβαράδους...

Μολονότι είχε τώρα το δικαίωμα να τριγυρίζη μετά στο πλοίο όπου ήθελε, ό μικρός ήθοποιός απέφευγε να παρακληριάζη την Κολέττα...

Ό γαρ του μικρού ήθοποιού ήταν οι σταθμοί... Έπιασαν πρώτα στο Ντεκάρ, έπειτα στο Περναμπούκο...

Ό γαρ του μικρού ήθοποιού ήταν οι σταθμοί... Έπιασαν πρώτα στο Ντεκάρ, έπειτα στο Περναμπούκο...

Τα δύο παιδιά άρχισαν να έκτελούν δύσκολου χορού... (Σελ. 199, στ. β')

γας, κολοσσός, σαν τον Σούζα δ' Αλβαράδο, είχε κατακτηθή από τα παιδικά θέληγτρα της μικρής Κολέττας...

Ό γαρ του μικρού ήθοποιού ήταν οι σταθμοί... Έπιασαν πρώτα στο Ντεκάρ, έπειτα στο Περναμπούκο...

νά μεταχειρισθῆ τῆ δύναμί της γι' ἀγάπη τοῦ Ἑρρίκου. Ἐλογόφραζε νά κάμῃ τοὺς θεοὺς της γονεῖς νὰ τὸν προσκαλέσουν στὴ φαζέντα τους καὶ νὰ τὸν γεμίσουν δῶρα καὶ χάδια σὰν αὐτῆ. Ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς ὅμως ἐδειχνε μεγάλη ἐπιφύλαξι, κι' αὐτὸ ἔκανε τὴν καλλίτερη ἐντύπωσι στὸν Ἀλβαράδο.

«Γιὰ τὸν τόπο μας, τὸ ἐπάγγελμά σου δὲν εἶνε καλὸ».
(Σελ. 206, στ. β').

Πολὺ λεπτὸς εἶν' αὐτὰ τὰ ζητήματα, ὁ μικρὸς Δαλλινὸς ἐννοοῦσε ὅτι δὲν τοῦ ἐπετρέπετο νὰ βοηθηθῆ ἀπὸ τὴν Κολέττα, ἀφοῦ ἐπῆγγαινε νὰ πολεμήσῃ τὸν ἀδελφὸ της. Γι' αὐτὸ ἀπέριπτε ὅτι σχεδὸν τοῦ ἐπρότεινε ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀγκλάς, καὶ δῶρα, καὶ προστασίες. Ἐπιτέλους ἡ Κολέττα τοῦ θυμωσε κι' ὁ θυμὸς της βάσταζε κάμποσες ἡμέρας. Σχεδὸν δὲν ἠλιούταν τὰ δύο παιδιὰ, ὅταν, ὕστερα ἀπὸ ἕνα θαυμάσιο ταξεῖδι, τὴν ὠρισμένη ἡμέρα καὶ ὥρα, τὸ ὑπερωκεάνειο ἔφθασε στὸ Ρίον-Ίανέιρο.

«Ἐν' ἀπὸ τὰ ὠραιότερα θεάματα τοῦ κόσμου εἶνε ἡ πρωτεύουσα τῆς Βραζιλίας, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸ βαπόρι ποῦ μπαίνει. Ὁ Ἑρρίκος ὅμως δὲν εἶχε διαθέσι νὰ τὸ θαυμάσῃ. Ρωτοῦσε μόνον τὸν ἑαυτὸ του, σὲ ποῖο ἀπὸ τὰ κατάσπρα ἐκεῖνα σπιτάκια, ποῦ ἀπλώνουνταν ἐμπρὸς τοῦ ἀμφιθεατρικῶς, εἶχε καταρῦγῃ ὁ κακοῦργος... Ἀνυπόμονος τὴν ὥρα ποῦ ἔφθασε τόσο κοντὰ στὸ σκοπὸ του, σουλατσάριζε νευρικά στὸ κατάστρωμα, μὲ τὴ μικρὴ του βαλίτσα στὸ χέρι, περιμένων νὰ τελειώσουν ἡ διατυπώσεις ποῦ ἐχρειάζοντο διὰ νάποδιβασθῆ. Κ' ἡ ἀγωνία του ἦτο μεγάλη τὴν ὥρα ποῦ θάφινε τὴν ἡσυχίαν, τὴν κανονικὴν, τὴν εὐτυχησμένην ζωὴν τοῦ πλοίου, γιὰ νὰ ριφθῆ ἐστὶν ἀγῶνα ὀλομόναχος, εἰς ἕνα τόπο ξένο καὶ ἀγνωστο...»

Ἐτοιμάζετο τὴν ὥρα νὰ καταβῆ εἰς τὴν καμπίνα τοῦ γιὰ νὰ πάρῃ κάτι ποῦ εἶχε λησμονήσῃ, ὅταν, εἰς τὴν γωνίαν ἐνὸς διαδρόμου, βρέθηκε ἀντιμέτωπος μὲ τὴν Κολέττα.

Τὴν εἶχε ἀποχαιρετήσῃ προηγουμένως, ἀλλὰ ψυχρὰ καὶ τυπικὰ, μπροστὰ εἰς τοὺς θεοὺς της γονεῖς. Καὶ τῆς Κολέττας ποῦ τῆς εἶχε περάσῃ ὁ θυμὸς, αὐτὸ δὲν τῆς ἄρεσε καθόλου. Ἐπει, μόλις τὸν εἶδε, τὸν ἀγκάλιασε τρυφερὰ καὶ τοῦ εἶπε:

— Θὰ χωρισθῶμε ποῖος ξέρει γιὰ πόσον καιρὸ, καίμενε Ρίκο!.. Ἀλλ' ἂν σοῦ χρειασθῆ ποτὲ καμμιά βοήθεια, θέλω νὰ μπορέσης νὰ με βρῆς. Νά, πάρε τὴ διεύθυνσί μου.

Καὶ τοῦ ἔτεινε ἕνα ἐπισκεπτήριο μὲ τὴ διεύθυνσι τοῦ δ' Ἀλβαράδο.

— Ἀντίο, φίλε μου, καὶ καλὴ ἐπιτυχία!

— Καλὴ ἐπιτυχία καὶ σὺ, Κολέττα. Ἄν καὶ γιὰ σένα, δὲν ἀνησυχῶ. Ἐξέρω ὅτι βρῖσκεσαι σὲ καλὰ χέρια.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ἡ γιγαντιαία σιλουέττα τοῦ Βραζιλιανοῦ φάνηκε εἰς τὸ διάδρομο, ποῦ τὸν ἔφραζε σχεδὸν ὅλο. Ἐπλησίασε

τὰ παιδιὰ ποῦ συνομιλοῦσαν καὶ κτυπῶν φιλικὰ, ἀλλ' ἄρκετὰ θανάτῃ, τὸ μάγουλο τοῦ Ἑρρίκου, τοῦ εἶπε:

— Γιὰ τὸν τόπο μας, τὸ ἐπάγγελμά σου δὲν εἶνε καλὸ. ἠθοποιὸς... δὲ βαριέσαι! Ἐλα καλλίτερα εἰς τὴ φαζέντα μου, νὰ σὲ μάθω νὰ καλλιερῆς καφέ... Ἐρχεσαι; Σὲ παίρνω. Ἡ Κολέττα θὰ εὐχαριστηθῆ πολὺ ἂν δεχθῆς.

Ὅσον ἐλευστικήν κι' ἂν ἦταν ἡ πρότασις τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου, ὁ Ἑρρίκος ἀναγκάσθηκε νὰ τὴν ἀπορρίψῃ, γιατί

δὲν ἦταν ἐλεύθερος κ' εἶχε ἄλλους σκοποὺς. Ἐσφίξε ὅμως τὸ χέρι τοῦ γυντροῦ Βραζιλιανοῦ μὲ τόση συγκίνησι, ὥστε συνεκινήθη κ' ἐκεῖνος καὶ μὲ τὸ ἕνα του χέρι, χωρὶς μεγάλη προσπάθεια, ὑψώσας τὸν μικρὸ ὡς τὸ πρόσωπό του, τὸν ἐβίληξε καὶ εἶπε:

— Καίμενο παιδί!.. Τί τρέλλα νάρῃναι παιδιὰ σὲ τέτοια ἡλικία νὰ γυρίζουν τὸν κόσμον ὀλομόναχα!

Ἄρῃσε τὸν Ἑρρίκο νὰ πατήσῃ κ' ἐξακολούθησε:

— Καὶ νάνε μάλιττα ἀκατάδεκτα καὶ νὰ μὴν ἔχουν στὴν τσέπη οὔτε δέκα ναπολεόνια, σὰν τὴν ἀφεντιά σου!

Συγχρόνως, ὁ Βραζιλιανὸς ἔβγαλεν ἕνα φυλλάδιο ἐπιταγῶν, ἐσυμπλήρωσε μιά μ' ἕναν ἀριθμὸν καὶ τὴν ἔδωσε εἰς τὸν Ἑρρίκο.

— Πάρε αὐτὸ τὸ τσέκ, νά! τοῦ εἶπε, σὰ νὰ τὸν ἐβρίζε.

Κ' ἐπειδὴ ὁ μικρὸς ἐδίσταζε, τὸν ἐτρέναττε δύο-τρεῖς φορές, τοῦ ἔχωσε τὸ χαρτί στὴν τσέπη του διὰ τῆς βίας κι' ἀπομακρύνθηκε μὲ μεγάλα βήματα, τραβῶν καὶ τὴν Κολέττα, ποῦ ἦταν σκασμένη ἀπὸ τὰ γέλια μ' αὐτὴ τὴ σκηνή, καὶ γύριζε κάθε τόπο γιὰ νὰ βλέπῃ τὸν φίλο της καὶ νὰ τὸν ἀποχαιρετῆ.

Ὅταν χάθηκαν στὴν ἀκρὴ τοῦ διαδρόμου τὰ χρυσὰ μαλλιά τῆς μικρούλας, ὁ Ἑρρίκος αἰσθάνθηκε πάλι ὄλη του τὴ μοναξιά... Ἐβρίσκε ὅμως παρηγορία, ὅταν ἐσφιγγε τὸ πορτοφόλι του μὲ τὴ διεύθυνσι καὶ μὲ τὴν ἐπιταγὴ τοῦ Ἀλβαράδο.

Ἐπει, ἀπὸ μισὴ ὥρα, μιά ἀτραμάκτος τὸν ἐβγάλε, μαζί μὲ μερικὸς ἄλλους ἐπιβάτες τῆς «Γαλλίας», εἰς τὴν προκυμαία Φαρῶ.

Ἐμπρὸς ἡ συλλογίσθηκε, μόλις πάτησε τὸ βραζιλιανὸν ἔδαφος. Τὸ κυνήγι ἀρχίζει. Καὶ φυλάξου αὐτὴ τὴν φορὰ,

«Ἐνα πυκνὸ καὶ πολυθρόνο πληθὸς...» (Σελ. 207, στ. α').

κύριε Ἀγκλάς, γιατί κάτι μοῦ λέει πῶς θὰ νικήσω. Ἡ τύχη δὲν μπορεῖ παρά νὰ εἶνε μὲ τὸ μέρος ἐνὸς παιδιοῦ, ποῦ πολεμᾷ νάποκαταστήσῃ τὸν ἀθῶο πατέρα του».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Γίνου λοῦστρεος.

Στὴν προκυμαία Φαρῶ, ὁ Ἑρρίκος βρέθηκε στριμωγμένους μέσα εἰς ἕνα πυκνὸ καὶ πολυθρόνο πληθὸς, ποῦ τὸ εἶχε τραβήξῃ ἐκεῖ ἡ ἀριστεία τοῦ ὑπερωκεανείου.

Ἦταν ξεναγρὶ, ἀμαζάδες, πωληταὶ πορτοκαλλίων κ' ἐφημερίδων, ὑπάλληλοι ξενοδοχείων, βαττάχοι, λούστριοι, κι' οἱ περισσότεροι μαῦροι, ἀραπάδες λογῆς-λογῆς, ἀπὸ ἐκείνους ποῦ γυαλίζουν ὀλομάουροι σὰν τὴν πύσσα, ὡς τοὺς μιγάδες, ποῦ τὸ πρόσωπό τους εἶνε σκολατὶ ἀνοικτό.

Ὁ Ἑρρίκος κατῶρθωσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἀνθρωπομάζα καὶ ἀρχισε νὰ γυρίξῃ εἰς τοὺς δρόμους, μὲ τὴ βαλίτσα

οἱ ἀραπάδες φοροῦν ἄσπρα, μὲ ψάθινα καπέλλα, καὶ κρατοῦν ὀμπρέλλες τοῦ ἡλιου.

Ἐπει, ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτῆς παρατήρησις, ὁ Ἑρρίκος ἐπέκρηθη, ὅτι ἔπρεπε νὰ βρῆ κατοικίαν, γιατί δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ γυρίξῃ ὀλοένα στοὺς δρόμους. Ἐπῆρε λοιπὸν τὴ βαλίτσα του, ἄρῃσε τὴν ἀριστοκρατικὴ ἐκείνη συνοικίαν καὶ, ἀπὸ ὠραίους πάντα δρόμους μὲ θαυμάσιες δειροστοιχίαι, ἔφθασε εἰς τὴν Λόπα, μιά συνοικίαν ὅπου, καθὼς τοῦ εἶπαν εἰς τὸ βαπόρι, μποροῦσε νὰ βρῆ δωμάτιο ἐπιπλωμένο, μὲ τροφὴν καὶ περιποίησιν, χωρὶς νὰ πληρῶνῃ πολλά.

Ἐἶδε τέλος ἕνα ξενοδοχεῖο μετρίου ἐξωτερικοῦ καὶ μικροῦ. Ἡ ξενοδόχος, ποῦ κουττομιλοῦσε τὰ γαλλικά, τοῦ ἐβίληξε δέκα χιλιάδες ρεῖς τὴν ἡμέραν. Ὁ Ἑρρίκος ὅμως δὲν ἐτόμαζε πολὺ μ' αὐτὸ τὸν ἀριθμὸν, γιατί ἤξερε, ὅτι εἰς τὴν Βραζιλίαν τὰ χίλια ρεῖς (μιλρέις) εἶνε ἡ νο-

«Κάθε Βραζιλιανὸς ποῦ σέβεται τὸν ἑαυτὸ του...» (Σελ. 207, στ. α').

του στὸ χέρι, ποῦ τὸν ἐκούραζε πολὺ. Ἐτσι, ἀφοῦ πέρασε ἕνα μικρὸ δρόμο ὅλο μαγαζιά, —τὰ περισσότερα μπακάλικα κ' ἐδαδιμοπωλεῖα, —βγήκε σὲ μιά ὠραία λεωφόρον.

Ἦταν ἡ ἀβενίτα Ρίο Μπράνκο, ἡ πικὴ κεντρικὴ καὶ μεγάλῃ τῆς πόλεως, πλατιὰ σὰν τὴν Ἀβενὺντελ' Ὁπερὰ τοῦ Παρισίου καὶ μακρὰ πέντε ὀλόκληρα χιλιόμετρα!

Ζαλισμένος ἀπὸ τὴν κίνησιν, ἀπὸ τὰ τραῦμα, τὰ μάζια καὶ ταυτοκίνητα ποῦ περνοῦσαν ὀλοένα ἐμπρὸς του, —κ' εἶχε ξεσυνειθισθῆ, τόσες ἡμέρας στὸ πλοῖο, — ὁ Ἑρρίκος ἐκάθησε εἰς ἕνα πάγκο κ' ἐκύτταζε γύρω του μὲ περιέργεια. Τοῦ ἔκαναν προπάντων ἐντύπωσιν τὰ ψηλά καπέλλα ποῦ φοροῦσαν οἱ κύριοι καὶ ἡ ὀμπρέλλες ποῦ κρατοῦσαν ἄντρες καὶ γυναῖκες, μικροὶ καὶ μεγάλοι. Ἀλλὰ δὲν ἤξερε, ὅτι κάθε Βραζιλιανὸς ποῦ σέβεται τὸν ἑαυτὸ του, δὲν βγαίνει ἔξω χωρὶς σκοῦρα ρούχα, ψηλοκαπέλλα-δούρα καὶ ὀμπρέλλα τῆς βροχῆς. Μόνον

μιοματικὴ μονάδα τοῦ τόπου καὶ κάνουν πεοῖπου ἕνα φράγκο κ' ἐξήντα λεπτά. Ἀλλὰ κ' ἔτσι, ἡ τιμὴ ποῦ τοῦ ζήτησαν —δεκάξῃ φράγκα τὴν ἡμέραν, —τοῦ ἐφάνη ὑπέρογη, προπάντων ἅμα εἶδε τὸ δωμάτιο ποῦ τοῦ ἔδιναν.

Ἦταν μιά μεγάλη σάλα μὲ πολλὰ παράθυρα καὶ μὲ ψηλὸ ταβάνι, ποῦ εἶχε ὅμως τρία σιδερένια κρεβάτια μὲ κουνοπιέρες. Ἐκπληκτικὸς ὁ μικρὸς ἄλλος, ρώτησε γιατί τόσα κρεβάτια, ἀφοῦ δὲν τοῦ ἐχρειάζετο παρά μόνον ἕνα ἢ ἕνα ξενοδόχος ὅμως τοῦ ἐξήγησε, ὅτι μὲ τὰ λεπτά ποῦ θὰ ἐπλήρωνε, δὲν μποροῦσε νὰ ἔχῃ τὸ δωμάτιο μόνος του.

Ὁ Ἑρρίκος δὲν ἐνθουσιάσθηκε πολὺ μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ συγκατοκοῦσε μὲ ἀγνώστους ἀσφάσιζε ὅμως νὰ μείνῃ εἰς ἐκεῖνο τὸ ξενοδοχεῖο. Τοῦ ἄρῃσε ἡ θέα ποῦ εἶχαν τὰ μεγάλα παράθυρα τοῦ δωματίου του. Ἐβλεπαν σὲ μιά ὠραία πλατεῖαν δειροφυτευμένην, καὶ εἰς ἕνα δρόμο ἀντίκρου, ποῦ εἰς τὸ βάθος του ἐφαίνετο θάλασσα καὶ δάσος.

Στὸ Ρίο, τὸ δάσος εἶνε πανταχού παρόν. Ὀλόγυρα εἰς τὴν πόλιν, ποῦ τὴν περιφεύγει καὶ θὰ τὴν πλημμύριζε, θὰ τὴν κατέλυζε, ἂν δὲν τὸ κρατοῦσαν σὲ ἀπόστασιν μέσα εἰς τὴν πόλιν, ὅπου ἐπωρελεῖται ἀπὸ κάθε κηπο καὶ ἀπὸ κάθε οἰκόπεδο γιὰ νὰ θεριφῆ καὶ τέλος εἰς ἀπόκρημνα πλάγια, ὅπου δὲν μποροῦν νὰ κτίσων σπιτία, καὶ ὅπου βασιλεύει ἀνενόηλητο: ψηλά, θαυμάσια δένδρα, σκεπασμένα μὲ κισσοὺς καὶ μὲ λουλούδια πολυχρώμα.

Ὁ Ἑρρίκος λοιπὸν ἐγκατεστάθη εἰς τὸ καινούργιο του δωμάτιο, ἐποθετήσῃ τὰ πράγματά του κ' ἔκαμε τοὺς λογαριασμοὺς του. Εἶχε καμμιά πενηνταρία φράγκα σὲ γαλλικὰ ἰουρίσματα καὶ τὸ τσέκ τοῦ θετοῦ πατέρα τῆς Κολέττας. Τὸ τσέκ αὐτὸ, ποῦ δὲν τὸ εἶχε κυττάξῃ ἀκόμη, ἀπὸ τὴν παραζάλην του, ἦταν γιὰ τριακόσιες χιλιάδες ρεῖς, δηλαδὴ πεντακόσια περίπου φράγκα. (Ἔπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

XXXIX

Στὴν μπόρα βόε, ὁ βαλανιδιά, μπροστὰ μου καμαρώνω εἰς χτυπαίει κατὰσθη κα' ἐγὼ λυγίζω μόνον σκυφτὸς ἐγὼ κ' ὀλόρθη ἐσύ... Τί κ' ἂν θὰ πέσης τάχα; Ὁ θάνατός σου εἶν' ἡ ἀστρατὴ κ' ὁ κεραυνὸς μονάχα...

XL

Ἐμπρὸς; Ἀκόμη; Ἄς εἶνε! Ἐμπρὸς! Ἀπέραντη εἶνε ἡ στρατὴ δάση τ' ἀγκάθια ὀλόγουρα, πέτρες κ' ὀχιές γεμάτα... Γιατί; Δὲν ξέρω τὸ γιατί. Μονάχα, ἂς προχωρήσω! θὰ ξεψυχῶ ἐπάνω τους, μὰ δὲν θὰ γονατίσω!

XLI

Βάραθρο μαῦρο ὁ δρόμος μᾶς τοῦ γύρου ὁ λεῖος γουανίτης καὶ εἰς τὰ ὑπερκόσμου βάθη του μᾶς σέρνει ἕνας μαγνήτης, ποῦ μ' ἕνα δρόμο ἀφάνταστο πρὸς τ' ἀγνωστο μᾶς φέρει! Ποῖος κ' ἀπὸ ποῦ μᾶς ἐστειλαν; Ποῦ πάμε; — Ποῖος τὸ ξέρει!

XLII

Ἄλλοι ζητοῦν τὰ ὀλόφωτα, τ' ἀπὸθμια καλὰττα τοῦ ἀστεροστολίστου οὐρανοῦ, μὲ τῶν φαιῶν τὰ μάτια... Γιὰ μένα φθάνει ἀστραφτερὸ μικρὸ ἕνα φῶς κοντὰ μου: ποῦ ἀστέρει εἶνε εἰς τὰ μάτια μου καὶ φῶρος εἰς τὴν καρδίαν μου...

XLIII

Ποῦνε ἡ γαλήνη ἡ ἀληθινή; Στὶς μοναξίαις; Στὰ δάση; Στὸ σκυθρωπὸ φθινόπωρον; Στὸ ἀπάγγειο ἀκροθαλάσσι; Ὡ, εἶνε παντοῦ διαβατικὴ, παντοῦ περνάει καὶ σβῆνει! Μόνον σὲ μιά ἡσυχίαν καρδιά αἰῶνια εἶν' ἡ γαλήνη...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

—Ποῦ εἶμαι; ψιθυρίζει ὁ ἑκατομυριοῦχος, φέρων τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον, ὡς διὰ τὴν διώξιν κανέν κανόν ὄνειρον.

—Ἐλεύθερος, μπαμπά! κοντά μου! ἀνάμεσα σὲ φίλους! ἀποκρίνεται ἡ Νέλλη, ἀπαξομένη τρυφερά τὸν πατέρα της.

—Κόρη μου! χρυσή μου Νέλλη!..

Σχεδὸν συγχρόνως, ὁ μαρκήσιος ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ τὸ πρῶτον πρόσωπο ποῦ βλέπει, εἶνε ὁ Μωρίς Ζιλλάρ, ὁ ὁποῖος, μὲ τὴν ἰδίαν ἀγωνίαν ἀνέμενε τὴν ἀφύπνισιν ἐκείνου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἤσθάνετο τόσην ἀγάπην.

Ἄλλὰ... τί συμβαίνει;

Ὁ Μωρίς κάμνει λάθος; Ἡ μεγάλη συγγίνητις τοῦ φέρε παραίσθησιν;..

Τοῦ ἐράνη, ὅτι τὴν στιγμήν ποῦ ὁ μαρκήσιος τὸν ἐσφίεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὸν ἀπεκάλεσεν... υἱόν του!

Αὐτός; υἱὸς τοῦ μαρκησίου Ζὰν Δερινύ; Πῶς ἦτο δυνατόν;

Ὅχι, ὄχι, θὰ παρήκουσε...

—συμπύπτον ἐντελῶς μὲ τὰς πληροφορίας, τὰς ὁποίας ἐφρόντισε νὰ λάβῃ ἐκεῖθεν ὁ Δερινύ.

Ὁ Μωρίς Ζιλλάρ δὲν εἶνε πλέον ὁ Μωρίς Ζιλλάρ. Εἶνε ὁ μαρκήσιος Ροβέρτος Δερινύ, ὁ μόνος κληρονόμος τοῦ μαρκησίου Ἰωάννου Δερινύ, τοῦ πατέρα του.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ καὶ ὁ πρῶν ντέτεκτιβ ἀργούν νὰ ἐπιστρέψουν, οἱ φίλοι των ἤρχισαν κάπως νάνητυχοῦν.

—Δὲν θὰ εἶμαι ἐντελῶς εὐτυχής, λέγει ἡ κυρία Χόλκερ, παρ' ἀφοῦ φύγωμε ἐπιτέλους ἀπὸ τὴν ἀπαισία αὐτὴ πόλι, ποῦ ἐλυμίζει εἰς' ὄλους μας τόσο θλιβερὰ συμβάντα.

—Εἶμαι ἐντελῶς μὲ τὴ γνώμη σας, κύριε Βωτιέ, λέγει καὶ ἡ Νέλλη τὸ νεῖρό μου θὰ ἦταν...

—Νὰ κατοικήσῃς στὸ Παρίσι; ἀστειεῦεται ἡ μικροτέρα ἀδελφή της.

—Ναί, δὲν τὸ κρύβω... Τόνειρό μου θὰ ἦταν νὰ κατοικήσῃ στὸ Παρίσι.

—Μήπως καὶ ὁ κύριος Ζιλ... παρντόν, ὁ κύριος μαρκήσιος Δερινύ, ὁ Μωρίς ἐπιτέλους, συμπληρώνει γελῶσα ἡ πονηρὰ Κολέττα, μήπως τυχόν καὶ

«Γιὰ ἓνα παληόπαιδο ποῦ γνωρίζω καὶ ποῦ μοῦ παίρνει τὴν κόρη μου χωρὶς νὰ θέλω.» — «Ἄμ' αὐτὸ τὸ ἠλεκτρικὸ κουπέ; γιὰ τὸν ἴδιον εἶνε;» — «Ὁχι, αὐτὸ εἶνε γιὰ τὴν ἀρραβωνιαστικιά τοῦ παληόπαιδου.» — Καὶ οὕτω καθεξῆς. Κάθε πρᾶγμα ποῦ ἀγοράζει, θὰ εἶνε ἢ γιὰ τὸ παληόπαιδο, ἢ γιὰ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του. Στοιχηματίζω, ὅτι ὁ ἀγοπητὸς μου μπαμπᾶς, αὐτὴ τὴ στιγμή, φιλονεικᾷ μὲ τὸ γαμπρὸ του, γιὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ δεχθῆ κάποιο δῶρο.

—Ἡ ἀλήθεια εἶνε, παρατηρεῖ ὁ μαρκήσιος, ὅτι ὁ κ. Χόλκερ παραχαϊδεῖ τὸ γυιό μου, καὶ ἂν ἐξακολουθήσῃ ἔτσι, θάναγκασθῶμε νὰ τὸν θέσωμε δικαστικῶς ὑπὸ ἀπαγόρευσιν, ὅσον ἀφορᾷ τὰ περιττὰ καὶ ἀταίριαστα ἐξόδα.

—Ἀταίριαστα; ἐπιπλήττει ἐλαφρῶς ἡ μὲς Νέλλη. Μὰ ὑπάρχει δῶρο ποῦ νὰ μὴν ταϊράζῃ στὸ γυιό σας;

—Ὁ εὐτυχισμένος πατέρας κυττάζει γελῶν τὴν κυρίαν Χόλκερ, ἡ ὁποία λέγει:

—Ἡ ἀγαπητὴ μου Νέλλη ἔχει δικη. Γιὰ ἓνα καλὸ παιδί, σὰν τὸ Μωρίς, τίποτε δὲν εἶνε πάρα πολὺ. Καὶ σὰς ἀπαγορεύω νὰ μοῦ πῆτε τὸ ἐναντίον.

—Τελοςπάντων, λέγει πρὸς τὸν μέλλοντα πενηθρόν του, ἂν δὲν ἦταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, τὰ γράμματα ἐκείνα θὰ ἐγάνοντο διὰ παντός, θὰ ἐκαίοντο εἰς τὴν πυρκαϊά τῆς ταβέρνας τοῦ Θωμᾶ, εἰς τὸ Τουερ Χίλλ... Ὁ «καθηγητὴς» ὄρμητε μέσα εἰς τὴς εὐλόγες καὶ ἀρπαξὲ τὸν περίεργον φάκελλο. Αὐτὸς πάλι μοῦ τὸν ἔχωσε στὴ φόδρα τοῦ σακακιού μου.

Ἄπ' ὄλους ποῦ ἐγνώρισα εἰς Λονδίνο, εἶνε ὁ μόνος ποῦ μοῦ ἔκαμε καλὸ. Γι' αὐτὸ ἤθελα πολὺ νὰ τοῦ δείξω τὴν εὐγνωμοσύνη μου...

—Πολὺ σωτῆ, πολὺ δίκαιο, ἀποκρίνεται ὁ κ. Χόλκερ, ποῦ ἄλλο δὲν κυττάζει καὶ αὐτὸς, παρὰ πῶς νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἀγαπημένον του Μωρίς. Ὅλα βροῦμε τὸν ἄνθρωπό σου, θὰ τὸν ἀποπάσωμε ἀπὸ τὸν κύκλο του καὶ... ἐγὼ ἀναλαμβάνω τὰ λοιπὰ.

Ἄλλ' ὁ «καθηγητὴς» δὲν εὐρίσκειται εὐκολα.

(Ἔπεται τὸ τέλος) Π. ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΣΚΥΛΟΣ ΘΕΑΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΟΥΝ στὸ θέατρο. Εἶχα κάθισμα μπροστά, εἰς τὴν πρώτη σειρὰ, στὸ μεσιανὸ διάδρομο, ὅταν, ἀφρημένος μιά στιγμή, ἀτλῶσα τὸ πόδι μου, ποῦ σκούταψε εἰς ἓνα πρᾶγμα ζωντανὸ καὶ τριχωτό. Ἐσκυψα τότε καὶ εἶδα ἓνα μικρόταμο σκύλο ποῦ στέκονταν ἐκεῖ, δίπλα εἰς τὸν πάγκο καὶ, ὡς οἱ ἄλλοι θεαταί, ἦταν γυρισμένος κατὰ τὴ σκηνή. Δοκίμασα νὰ τὸν ξεκουνησω μὲ μιά σπρωξιά, γιὰτὶ ροθήθηκα τοὺς ψῆλλους του. Ὁ σκύλος ὅμως, ὄχι μόνον δὲν ἐφυγε, ἀλλὰ κάθητε κηλόα εἰς τὴν πρῶτην του, γιὰ νάντιστέκεται βέβια εἰς τὸ σπρωξιμο καλλίτερα. Συμπέρανα τότε, ὅτι εἶχε ἰδιαιτέρη προτίμησιν γιὰ κείνη τὴ θέσι, τὸν ἀφισα εἰς τὴν ἡσυχία του καὶ σὲ λίγο τὸν ἔβρασα. Ἀξάρνα ὅμως, τὸν ἄκουσα νὰ γρυλλίξῃ ὑπόκωφα. Κύταξα νὰ ἰδῶ τί ἐπαθε, ποῖος τὸν πατοῦσε, ποῖος ἤθελε νὰ τὸν ξεπατίη, ἀλλὰ εἶδα ὅτι δὲν τὸν πείραζε κανεὶς. Εἶχε γρυλλίξῃ μόνον καὶ μόνον, γιὰτὶ ἓνας ἄνθρωπος, στὴ σκηνή, ὁ ἥρωες τοῦ δράματος, ὕψωσε τὴ φωνήν, καὶ ἀγριομίλητε εἰς τὴν γυναῖκά του. Ὁ σκύλος ὅμως δὲν εἶδεξε ἄλλα σημεῖα

ἀνησυχίας. Ὁ κουγᾶς μεταξὺ τῶν συζύγων εἶχε μαλακώσῃ...

Ἄλλὰ σὲ λίγο τὰ ἴδια: νέες καυγάς, νέος γρυλλισμός. Ἀρχισε νὰ μ' ἐνδιαφέρει ὅσον σχεδὸν καὶ τὸ δράμα, ὁ τετράπους αὐτὸς θεατῆς; καὶ τὸ παρακολουθοῦσε ὡς καὶ μὲτς οἱ δίποδες... Τὶ περίεργον ποῦ μοῦ φάνηκε! Προσέγγων εἰς τὴν σκηνή, ἐπρόσεχα ὀλοένα καὶ στὸ σκύλο. Μοῦκανε μεγάλη ἐντύπωσι ἡ προσήλωσι τὸν αὐτῆ, ἡ γεμάτη νοημοσύνη. Καθισμένος πάντα εἰς τὴν πρῶτην του, μὲ τὴν μυτίσα ψηλά, μὲ ταυτάκια ὀρθια, παρακολουθοῦσε ὅλα ὅσα γίνονταν εἰς τὴν σκηνή, — καὶ μόνον εἰς αὐτῆ. Γιὰ τὴν πλατεῖα δὲν τὸν ἐννοιαζε καθόλου. Μελὶς ἀνοίγε καμμιὰ χάρτινη πόρτα τῆς σκηνογραφίας, γύριζε ἀμέσως νὰ ἰδῆ ποῖος θὰ παρουσιάζονταν κ' ἐπειτα τὸν κύτταξε μὲ περιέργεια, νὰ ἰδῆ τί ἐπαθῆ καὶ τί θῆλεγε. Ἄν τυχόν δὲν τοῦ ἄρρεσε ἐκεῖνο ποῦ ἔκανε, ἢ τὸν ἐξάρνιζε ἐκεῖνο ποῦ ἔλεγε μὲ δυνατὴ φωνή, ἀπαντοῦσε μὲ γρυλλισμούς, μικροὺς ἢ μεγάλους, κατὰ τὰς περιστάσεις. Ἄλλοι ὅτι καθόνταν ἤσους καὶ φαίνονταν νὰ διασκεδάξῃ πολὺ...

Τὸν ἔκαμα γόστο μιά στιγμή ποῦ γρυλλίσε πάλι, ἀλλὰ κόπηκε ἄξαφνα ἀπὸ μιά ἐκπληξί: Γιὰτὶ ὁ ἠθοποιὸς ποῦ εἶχε προκαλέσῃ τὴν δυσπιστία του μὲ μιά ἀγριοφωνάρα, ἐπέσε, εὐθὺς ἐπειτα, σὲ μιά πολυθρόνα. Λιγωμένος ἀπὸ τὰ γέλια. Ὁ σκύλος ὥσπασε καὶ κύτταξε σὰ νὰ συλλογίζονταν: «Καλέ, τί ἐπαθε αὐτὸς καὶ ξεκαρδίζεται ἔτσι;...» Ἄλλὰ ἤλθε καὶ στιγμή ποῦ γέλαταν μὲ τὸν σκύλο ὅλοι οἱ θεαταί. Ἐνας ἠθοποιὸς ἄρχισε νὰ ξεφωνίζῃ. Εἶχε μιά μεγάλη καὶ ὠραία τιράντα, ποῦ εἰς πολλὰ μάτια ἀνέβατε τὰ δάκρυα. Μελὶς ὅμως ἐπρόρρεε τὴν τελευταία λέξι κ' ἐπερίμενε πιά νὰ ξεσπάσουν τὰ χειροκροτήματα, ἀντηχεῖ ἄξαφνα ἓνα ἰχνηρότατο: Γάαβββ! Οἱ θεαταί ἐβραλαν τὰ γέλια — καὶ φανταζέσθε πιά τὴ φόδρα τοῦ ἠθοποιού...

Ἄλλὰ, δυστυχῶς γιὰ τὸ σκύλο, καὶ γιὰ μένα ποῦ διασκεδάσα τόσο μαζὶ του, αὐτὸ δὲν ἦταν τὸ μόνον κατόρθωμα. Τὸ δράμα δυνάμωνε ὀλοένα, οἱ καυγάδες ἐρχονταν ἀλλεπάλληλοι, ἄντρες ἐμοῦγκρίζαν, γυναῖκες οὐρλιαζαν, καὶ ὁ σκύλος, εἰς τὴν ἰδίαν πάντα θέσι, μὲ τὴν ἰδίαν προσοχήν, νὰ παρακολουθῆ ὅλ' αὐτὰ τὰ ἀλλόκοτα πρᾶγματα καὶ κάθε τόσο νὰ γρυλλίξῃ ἢ νὰ γαυγίξῃ δυνατὰ. Ὅλο τὸ θέατρο λιγνώνονταν ἀπὸ τὰ γέλια εἰς τῆς τραγικώτερες στιγμῆς. Εἶχε γίνῃ πιά σκάνδαλο. Κι' ἀπὸ τὴ σκηνή καὶ τὸ καφενεῖο ξεπολύθησαν μὲ θυμὸ ὑψηρότες, γιὰ νὰ σηκώσουν ἀπὸ κεῖ τὸν ἐχληρὸ γειτόνα μου.

—Ὄξω, παληόκυλο!.. ὄξω!.. Τὸν ἐπρωγγαν, τὸν κλωτσοῦσαν, κ'

ἐπειδὴ ἐκεῖνος δὲν ἐννοοῦσε νὰ φύγῃ, — δηλαδὴ ἐφρευε μιά στιγμή καὶ πάλι ξεκαυγύριζε, — τὸν πῆραν εἰς τὰ χεῖρα καὶ τὸν ἐβγαλαν εἰς τὸ δρόμο, ἐνῶ τοίριζε σὰν παιδί ποῦ τοῦ παίρνουν ἓνα παιχνίδι...

Ἀργότερα, βρῆκε ἀνοικτὴ τὴν πόρτα καὶ ξεκαμπῆκε. Ἄλλὰ ἐνῶ ἐπ' ἤσιαζε γιὰ νὰ πάρῃ τὴ θέσι του, ἐπέσε ἡ αὐλαία. Τότε πιά ἐφυγε μονάχος του. Γιὰτὶ ἐνόμισε πῶς τὸ δράμα εἶχε τελειώτῃ, ἐνῶ θὰ παίζονταν ἀκόμη δύο πράξεις. Τὸ κακόμοιρο τὸ ζῶω! Πῶς τὸ λυπήθηκα, ποῦ δὲν ἤξερε νὰ διαβάσῃ καὶ τὸ πρόγραμμα, γιὰ νὰ μείνῃ!..

Σὰς ἀπαύξωμαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α) Πάινιον

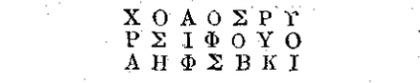
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βουλγαροφάγου Ἑλληνοσ

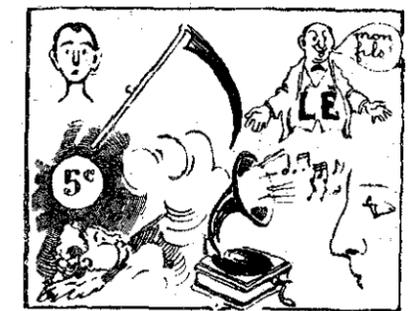
Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὄνματα τεσσάρων εὐρωπαϊκῶν πρωτεουσῶν.

β.) Ἐπιγραφή

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

γ) Διὰ τοὺς Φαρμομαδεῖς Rebus

Νάναγνωσθῆ μιά γαλλικὴ παροιμία.

Ἄηλωσις: Αἱ λύσεις — ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ἀπαρατίτως ὑπὸ ἐνός μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ 24ου φύλλου

α.) Ζαμπέζης, Νεῖλος, Γαμβίας, Ὁράγγης, Νίγηρ. — β.) La patience vient à bout de tout,

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Μωρίς Ζιλλάρ, μαρκήσιος Δερινύ

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, εἰς τὸ Βασιλικὸν Ἐνοδοχεῖον, εἰς τὸ πολυτελὲς διαμέρισμα τοῦ ἑκατομμυριοῦχου, ἦσαν συνηθισμένοι ὁ μαρκήσιος Δερινύ, ἡ κυρία Χόλκερ, αἱ δύο κόραι της καὶ ὁ ἀδαμαντοπώλης Βωτιέ.

Ὁ Μωρίς καὶ ὁ Ἀμερικανὸς εἶχον ἐξέλθῃ μαζί καὶ τώρα τοὺς περιμένουν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν.

Διὰ δεκάτην εἰς τὸς φιλους του τὰς μυστηριώδεις ἐκείνας ἐπιστολάς, ποῦ τοῦ εἶχαν κλέψῃ μὲ τὴν κασσετίαν.

Τώρα εἶνε ἐντελῶς βέβιος, ὅτι ὁ Μωρίς Ζιλλάρ εἶνε ὁ υἱός του.

Ὁ νέος ἄλλως τε φέρε, εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ καιροῦ, τὸ σημάδι ἐκείνο, τὸ τριφύλλι, ποῦ τοῦ εἶχε κάμῃ ἡ γυναῖκα, ἢ ὁποία τὸν ἀνέβρεψε ὅλαι δὲ αἱ λεπτομέρειαι, αἱ ἀφοριῶται τὴν διαμονὴν του εἰς τὸ Στρεπῆ, — λεπτομέρειαι, τὰς ὁποίας ὁ νέος ἐνθυμῆται ἀκόμη ἀμυδρῶς,

αὐτὸς ἐπίσης προτιμᾷ τὸ Παρίσι;

— Νομίζω ναί, ἀποκρίνεται ἡ Νέλλη, κοκκινίζουσα εἰς τὸν φανερόν αὐτὸν ὑπαινιγμόν, διότι δὲν εἶνε πλέον μυστικὸν διὰ κανένα, ὅτι ὁ Μωρίς καὶ ἡ Νέλλη εἶνε ἀρραβωνιασμένοι.

— Γιὰτὶ ἀργοῦν ἔτσι νὰ γυρίσουν; ἐξακολουθεῖ ἡ πρωτότοκος τοῦ ἑκατομμυριοῦχου, κυττάζουσα διαρκῶς ἀπὸ τὸ παράθυρον.

— Ὡ, ἐγὼ ξέρω τί συμβαίνει! ἀπαντᾷ ἡ Κολέττα ὁ μπαμπᾶς καὶ ὁ μέλων γαμπρός μου, — τί ἀστεῖο ποῦ μοῦ φαίνεται, νὰ λέγω ἔτσι τὸν Μωρίς! — λεηλατοῦν πάλι τὰ μαγαζιά τοῦ Οὐέστ.

Ἐν τ. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ δὲν ἀγοράζει πιά μαργαριτάρια καὶ ἄρρισε τὴ μανίαν τῶν ταξιδιῶν, ὁ μπαμπᾶς βρῆκε ἄλλη δουλειά. Ἀγοράζει, ἀγοράζει διαρκῶς, τὰ πιδ ἀπρόοπτα, τὰ πιδ ἀφάνταστα, τὰ πιδ ἀστεῖα πρᾶγματα. Καὶ τὸ νοστιμώτερον εἶνε ἡ δικαιοσύνη του. Ἄν τὸν ρωτήσετε: «Γιὰ ποῖον αὐτὰ τὰ δυὸ ἄλογα;» θὰ σὰς ἀπαντήσῃ γελῶντας:

— Ἐπτα! χαμογελᾷ ὁ μαρκήσιος.

Μπορεῖ νὰχετε δικη. Κατὰ βάθος... τὴν ἰδίαν γνώμη ἔχω κ' ἐγὼ.

Ἐν τούτοις ἡ ὠρα προχωρεῖ. Ἡ Νέλλη δὲν ἀφίνει πλέον τὸ παράθυρον καὶ δύο ἢ τρεῖς ὥς τώρα φορὰς τὰ ὠραία μάτια της νεανίδος ἠρώτησαν μὲ ἀγωνίαν τὸν μαρκήσιον: — Ποῦ νὰ ἐπῆγαν;..

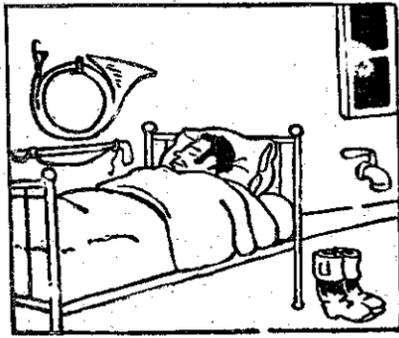
Ἡ ἀρραβωνιαστικὴ τοῦ Μωρίς τε νάζει καὶ ψιθυρίζει:

— Φθάνει νὰ μὴν ἐπαθῶν τίποτα...

— Ὁχι, ἐν ἐπαθῶν τίποτα. Μόνον ποῦ ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ καὶ ὁ Μωρίς ἐβάληθσαν νὰ ἐπανεύρουν τὸν «καθηγητὴν» καὶ αὐτὸ δὲν ἦτο βέβαια πολὺ εὐκολόν...

Ἀπὸ δύο ἡμερῶν, ὁ Μωρίς εἶχε λάβῃ μερικὰς πληροφορίας, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ «καθηγητὴς» ἐθεάθη ἐσχάτως εἰς μίαν ἀπόκεντρον συνοικίαν τοῦ Λονδίνου, πληθύνον τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου Οὐέστ, ὅπου τοσάκις ὁ νεαρὸς ντέτεκτιβ διεκινδύνευσε τὴν ζωὴν του.

Η ΨΥΧΡΟΛΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΝΤΟΜΑΤΑ

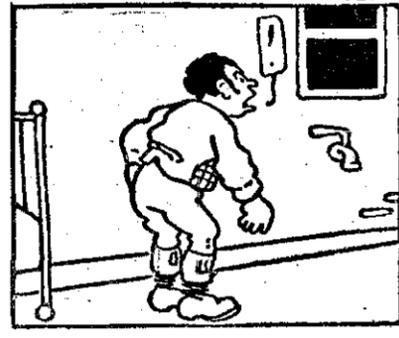
Μιά νύκτα, ἐνῶ ὁ κύριος Νεμζώδ ἀναπαύεται ἀπὸ τοῦ κόπῳς ὀλοκλήρου ἡμέρας κνηγιοῦ, ὁ Ντομάτας, ὁ διαβόητος λωποδύτης (καὶ τὸν λέγουν ἔτσι, γιὰτι εἶνε κατακόκκινος σὰν ντομάτα), μπαίνει

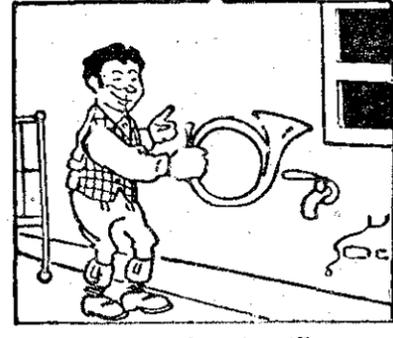
εἰς τὸ σπίτι του, μὲ σὰλλι, ἀπὸ τὸ παράθυρο. —Μπράβο! συλλογίζεσαι μὲ χαρὰ. Αὐτὸς κοιμάται βαθεῖα καὶ ροχαλίζει. Θὰ τοῦ ἀδειάσω τὸ σπίτι, χωρὶς νὰ καταλάβῃ τίποτα. —Κ' ἐνῶ ὁ κ. Νεμζώδ ἐξακολου-

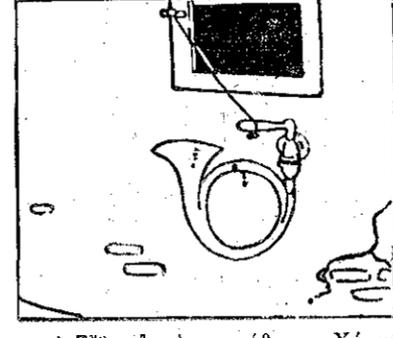
λουθεὶ νὰ ροχαλίξῃ, ὁ Ντομάτας μαζεύει ὅλα σχεδὸν τάσημικά, κ' ὁ, τι ἄλλο καλὸ βρίσκει, τὰ κάνει μπόγο καὶ φεύγει, ἀπὸ κεῖ ποῦ μπήκε. Τὸ κόλλο πέτυχε. Naί, ἀλλά...

Ἄμ' ἔξυπνισε, ὁ κ. Νεμζώδ εἶδε τὴ μεγάλη κλεψιά καὶ συλλογίσθηκε μὲ τὸ τρόπο νὰ τοικώσῃ τὸν κλέφτην, ἂν τοῦ κάπνιζε νὰ ξαναπάη, γὰ νὰ κλέψῃ καὶ τὰ

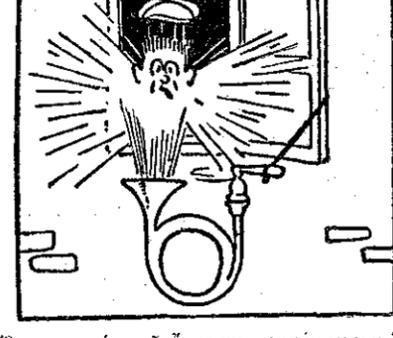
ἐπίλοιπα. —Ἐπῆρε λοιπὸν τὸ κνηγετικό του κέρας, ἐποθέτησε τὸ στόμα του στὸ στόμα τῆς βρύσης, ἔδωσε ἓνα σπάγο τὸν ρομπινέτο καὶ τὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ σπά-

γοῦ τὴν ἔδωσε, στὸ παράθυρο, «Χά, γὰ! συλλογίζεται ὁ κ. Νεμζώδ κατενταχτιστῆ μένος. Ἄς κοπιᾷς τώρα ὁ κύριος, λοποδύτης καὶ τὰ λέμε!»

Τὴ νύκτα, πράγματι, ὁ Ντομάτας ξαναπήγε. Βάζει εἰς τὸ παράθυρο τὴ σάλα κ' ἀνεβαίνει γὰ νὰ τὸ ἀνοίξῃ. Ἀλλὰ μόλις κάνει νὰ σπρώξῃ τὴ γρίλλια, ὁ σπάγος τραβιέται, τὸ ρομπινέτο ἀνοίγει καὶ τὴν

ἴδια στιγμή, τοῦ ἔρχεται καταμύτρα ἓνα ὀσμητικὸ νερὸ, ποῦ σχεδὸν τὸν πνίγει. Νὰ μιά ψυχρολουσία ποῦ δὲν τὴν περιμένε! Αὐτὴ τὸν ξεσκοτίζει διαμιάς καὶ τὸν κάνει νὰ σκεφθῇ φρόνιμα, ὅτι τὸ καλλίτερο

ἦταν νὰ τοῦ δίνῃ. Κ' ἐνῶ ὁ Ντομάτας φεύγει σὰν τὴ βρομένη γάτα, ὁ κ. Νεμζώδ τὸν βλέπει ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ χαίρεται ποῦ ἐπέτυχε τὸ τέχνασμα τοῦ. ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Προγραμματογνοσία. Ὁ Διδάσκαλος: —Τ! καιρὸ κόβουν τὰ μῆλα; Ὁ Μαθητής: —Τὸν καιρὸ ποῦ λείπει ὁ περιδάρης. Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ληξουριώτικο Διαβολάκι

Μεταξὺ μικρῶν μαθητῶν. —Ἄφιο ἔχουμε ἐκδρομὴ! —Θὰ πάμε εἰς Χαλδάνοι! —Μὲ τὰ πόδια; —Ἄμ, τί, μὲ τὰ χεῖρα; Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Στενημαχιωτῶνα

Ἐπίγραμμα εἰς τὸν Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον: Μᾶ; φθάνουν τόσα ψίχουλα Ποῦ ἔστειλες, ὡς τώρα. Τούτῃστι περιμένουμε Κ' ἓνα κομμάτι... κόρα. Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κλέφτικο Βόλα

Ὁ Διδάσκαλος, διὰ νὰ ἰδῇ ἂν προσέχῃ εἰς τὸ μάθημα ὁ πάντοτε ἀπόρροκτος Γιαννάκης, τοῦ φωνάζει: —Γιαννάκη! κλῖνε καὶ σὺ τὴν προστακτικὴ ποῦ ἔλινε τώρα ὁ Γεώργιος. Ὁ Γιαννάκης σιωπᾷ. Ὁ Γεώργιος ἀπὸ πίσω του τοῦ ψιθυρίζει:

—Λέγε!. Λέγε λεγέτω!.. Κ' ὁ Γιαννάκης μὲ θυμὸ: —Τ! νὰ ποῦ, ἀφοῦ δὲν τὸ ξέρω; Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Νεραϊδας τῶν Ἀνθῶν Ὁ Πετράκης β' ἐπὶ * στὸ σπίτι τοῦ θεῖου του μίαν φωτογραφίαν τοῦ περιφήμου συμπλέμματος τοῦ Ἀλοκόντου. —Τ' εἶν' αὐτό; ἐρωτᾷ. —Ὁ Ἀλοκὼν μὲ τὰ παιδιά του, τὴ στιγμή ποῦ τοὺς σφίγγουν, γὰ νὰ τοὺς πνίξουν, τὰ εἶδια τῆς Ἀθηνᾶς. Καὶ ὁ Πετράκης μὲ δυσπιστίαν: —Κ' εἶχαν ὄρεξι νὰ φωτογραφηθοῦν σὲ τέτοια στιγμή; Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Λεοντοκάρου Λεοντῆ, ὅπως εἰς τὴν ἰδιάνη μ' ἓνα; Σολωμὸς.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893) Τόμοι 8 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς δρ. 1 ἑκατοστὸ καὶ ταχυδρομικὸς δρ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ δρ. 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Τόμοι 10 (οἱ ἐξῆς: 1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς δρ. 2,50 ἑκατοστὸ. (Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξηγηλήθησαν.) ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.) Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδειος δρ. 3—Χρυσὸς δρ. 6. Διὰ τὰς ἐπιχρ. ἄδειος 3,50, χρυσοῦ 6,50, διὰ τὸ ἔξωτερον > 4.— > 7.— Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχ. τελῶν: Ἄδειος δρ. 7—Χρυσὸς δρ. 10. Τόμοι 10: τῶν ἐτῶν 1906 ἔως 1915, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδειος δρ. 8—Χρυσὸς δρ. 10.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ," Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Ἐδραίου τὴν 24ην Μαΐου 1916.

Τὸ ἔξῃ σπουδαῖον μοῦ γράφει ὁ Δοξαζόμενος Ρήγος: «Σὶ προκαλῶ πολὺ νὰ σημειώσῃς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν, ὅτι ἐμεῖς οἱ Πράκτορες τῆς Διαπλάσεως ἀγοράζομε τὰ φύλλα, ὅσα τὰ πωλοῦμε» δηλαδὴ 10 λεπτά. Κ' αὐτὸ, γιὰτι μερικοὶ ἀγορασταὶ ἰσχυρίζονται, ὅτι μᾶς τὰ θίνει λιγότερο, δηλαδὴ ὅτι κάνομε ἓνα εἶδος ἐμπόριον, ἐνῶ ἀπεναντίας ζημίαις ἔχομε μὲ μερικὸς ποῦ δὲν πληρώνουν, μὲ ταχυδρομικὰ ἔσοδα καὶ ἄλλα. Ἀλλὰ τί μᾶς μέλει; Ἐκεῖνο ποῦ κάνομε, εἶνε ἀπὸ ἀγάπῃ πρὸς τὴν Διάπλασιν. Ποῦ σωστά! Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ σημειώσῃ καλὰ, μολοντὶ τὸ λέγει καὶ ὁ ὁδηγὸς τοῦ ξεσπαθώματος, ποῦ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 15ον φύλλον. Ἀπὸ τὸν Πετραῖα, ἓνας «τακτικὸς ἀναγνώστης» ἐγράφει ἓνα γράμ. μα πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα. Τοῦ τὸ ἔδωσα, ἀλλὰ δὲν θὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, διότι δὲν εἶνε ὑπογραφήν. Καὶ δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος, νὰ μὴν ἔχῃ. Ἀπορῶ πολὺ πῶ; μερικοὶ γράφουν ἀνόνομα γράμματα, ὅταν πρόκειται ἀπλῶς νὰ ἐκφράσῃ μίαν γνώμην. Δὲν ἔχουν λοιπὸν τὸ θάρρος τῆς γνώμης τῶν; Τότε εἰμὲθα συμφωνοί, ἴσως. Ἐγὼ ἐνόμισα, ὅτι ἤθελες εἰς τὴν Σελίδα κομμάτιον προγραμματικῶν διὰ μὲγάλους; ἀλλ' ἀφοῦ εὑρίσκεις τίποτα αὐτὰ ποῦ δημοσιεύσῃς συνήθως, δὲν ἔχω καμμίαν ἀντίρρησην. Γιατί καὶ οἱ μικροὶ μποροῦν νὰ τὰ διαβάσῃ, χωρὶς καμμίαν ἐλάσθην. Δὲν ἔχεις πολὺ ὀρθὰς ἰδέας εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα, Κοσμοκότορον. Διὰ νὰ φθάσωμεν τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, δὲν εἶνε καμμίαν ἀνάγκη νὰ μαθώμεν νὰ ὁμιλῶμεν καὶ νὰ γράφωμεν ἀρχαίᾳ ἑλληνικῶν. Κάθε ἐποχὴ ἔχει τὴν γλῶσσάν τῆς. Εἶνε εἰς νὰ ἔλγες, ὅτι διὰ νὰ φθάσωμεν οἱ σημερινοὶ Ἴταλοὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀρχαίας Ρώμης, πρέπει νὰ ὁμιλοῦν καὶ νὰ γράφουν λατινικῶν, καὶ ὅχι τὴν σημερινὴν γλῶσσάν, ποῦ ἐμφορῶν ἀφοῦ ἡ Ρώμη παρήκμασε. Καὶ ὅμως; αὐτὴν τὴν γλῶσσάν ἐγράφει ἓνας Κἀντή, ὅπως εἰς τὴν ἰδιάνη μ' ἓνα; Σολωμὸς.

Σοῦ ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον, Πρῶτε Σοσιαλιστῶν, ἀλλὰ δὲν θὰ σε βοηθῶ νὰ κέρξῃς τοικιστικὸν ἀλλογον ἀπὸ παιδιὰ τῆς Διαπλάσεως. Ὁ κ. Φαίδων σὰς ἐγράφει περὶ Σοσιαλισμοῦ ἀπλῶς διὰ νὰ ἔχετε μίαν ἰδέαν. Ἀλλὰ τίποτε ἄλλο. Τὰ κοινωνικὰ ζητήματα, ἐννοεῖ ἡ θράσος εἰς τὰ κοινωνικὰ ζητήματα, δὲν εἶνε διὰ τὴν ἡλικίαν σας. Ἀρίστε τα διὰ τοὺς μεγαλύτερους. Ὁχι, Λαρισσαϊκὸν Ἀρχαϊκῶν καθε τετράδιον Μ. Μυστικῶν εἶνε δι' ἑν ἄτομον, τὸ ὅποιον ἀπαντᾷ εἰς ὅσας τὰς ἐρωτήσεις καὶ γερμίζει ὅσας τὰς σελίδας. Τὸ τετράδιον ποῦ ἀγόρασες, θὰ τὸ συμπληρώσῃς καὶ θὰ τὸ στείλῃς εἰς ἐκεῖνον, μὲ τὸν ὅποιον ἐξήγητες ἀνταλλαγῆν, ἀφοῦ πρῶτα ἐκεῖνος σοῦ στείλῃ ἑν ἰδιόν του, συμπληρωμένον. Ἐνόησες τούτα; —Σοῦ παρατηρῶ ὅμως, ὅτι ὅλα αὐτὰ ὁ Ὁδηγὸς; τὰ ἐξηγεῖ καλῶστα. Ἡ Παιρὶς τῶν Ἠρώων μοῦ γράφει: «Ἐπανερχόμεθα, χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσωμεν, εἰς τὸ γλωσσικὸν ζήτημα. Ἀλήθεια, δὲν ὑπάρχει ἄλλο θέμζ, πλὴν ἐνδοαφῆρον δι' ἡμᾶς; Νομίζω, ὅτι θὰ ἦτο καλλίτερον νὰφίσωμεν τὴν λύσιν αὐτοῦ τοῦ ζητήματος; εἰς τοὺς ἀρμόδιους. —Δὲν συζητοῦν τὰ παιδιὰ διὰ τὸ μέγα ζήτημα, ἀλλὰ διὰ μερικάς λεπτομερείας παραδείγματος χάριν, διὰ τὴν γλῶσσάν τῶν σχολικῶν ἐκθέσεων. Κεῖ αὐτὸ πάλιν ἔτσι, διὰ ν. ἐκθέτου τὰς ἰδέας τῶν. διότι οἱ μόνοι ἀρμόδιοι νὰ τὸ λύσωμεν, εἶνε οἱ καθηγηταὶ τῶν. Ὅσον διὰ τὸ γλωσσικὸν ζήτημα ἐν γένει, καὶ αὐτὸ πάλιν τὸ ἔλυταν οἱ ἀρμόδιοι, δηλαδὴ οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ συγγραφεῖς μας. Εἰς τὴν ἄλλην σου ἐρώτησιν ἀπαντῶ ὅχι. Μὲ πολλὴν μου χερά ἐδίδαξα γράμμα σου, ἴγδα, ὅστε» ἀπὸ τόσον καιρὸ. Ἀλλὰ μὲ περισσώτερη ἀκόμη θὰ σ' ἐβλεπα στὸ γράμμά μου, ἂν ἐπραγματοποιεῖτο αὐτὸ τὸ σχέδιον τοῦ ταφειδίου. Ὅπως ὁπότε, τὸ καλοκαίρι ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα. Naί, εἶδες εἰ παιδίον σου καὶ τὰ «κάνουν τὸ λάθος» καὶ μὲ ἀρίνον, γὰ νὰ πάρουν ἄλλο περιδιδίον; Τὸ μετανοοῦν πολὺ γρήγορα, γιὰτι δὲν εὑρίσκουν παρὰ πτόγματα ἀνόστα καὶ ἀνήθικα». Καὶ μοῦ ἐναγερζίζων. Τρελλὴ Σανθούλα, ναι, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη διὰ τὴν ἴδρυσιν τοῦ Συλλόγου σας. Φυσικῶς, ὅλοι οἱ λεγόμενοι Παπαδόπουλοι, καθὼς καὶ ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων τὸ ἐπίνομα ἀρχίζει ἀπὸ Παπα (Παπαθεοδώρου, Παπαδημητρίου κλπ.) καταγόναται ἀπὸ παπάδες. Καὶ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Διαπλάσεως; ἐπίσης, ὁ πρόπαππος ἦτο ἱερεὺς. Ἡ Ρεζεντᾶ, μαθήτρια τῆς Δ' τοῦ Γυμνασίου, μοῦ γράφει: «Πησιάζει ὁ κηρὸς τῶν ἐξετάσεων καὶ ἡ μελέτη πολλαπλασιάζεται. Δὲν ἔξοις λοιπὸν τὴν ἀξίειν γὰ μένα τώρα. Εἶμαι σὰν μιά ὄσας μὲσα στὰ μνημάτα. Ὅταν κατορθώσω νὰ κλέψω λίγα λεπτά, γὰ νὰ σοῦ γράψω, ἔχω πανηγύρι». —Κ' ἐγὼ, ὅταν διαβάσω τὰ ὄρατα σου γράμματα. Τὸ γράμμά σου δὲν μοῦ φαίνεται ἀσχημὸ. Μπορεῖ νὰ μὴν εἶνε πολὺ καλλιτεχνικὸν, διαβάζεται ὅμως; εὐκόλα. Καλῶς νὰ ἔθῃς σὰς Ἀθῆνας. Σὲ περιμένω. Ἐλεύθερα, Φοῦξ, μπορεῖς νὰ πάρῃς αὐτὰς τὰς εἰκόνας; Naί, τὰ ὄνειρα εἶνε συνήθως; αἱ ἐντυπώσεις τῆς ἡμέρας, ποῦ ἐπικνερόνται εἰς τὸν ὄπνον μας. Εἶδῃμεν ἓνα πρῶμα, ἓνα πρόσωπον, ἢ ὅσμηκεν μίαν εἰδήσιν, ἐλάθωμεν ἓνα γράμμα, ἐσκέφθημεν διὰ μίαν ὑπόθεσιν, καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ὄνειροῦμεθα, ἀνακατευμένα. Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ ὄνειρα ποῦ δὲν ἐξηγοῦνται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Εἶνε τὰ προφητικὰ ἢ μάλλον τὰ προαισθαντικὰ. Φαίνεται, ὅτι ἡ ψυχὴ ἔχει τὴν δύναμιν τῆς προαισθήσεως, ἢ ὅποια εἶνε ἰσχυροτέρα ὅταν κοιμώμεθα. Ὁραῖαις ἐπιτοκόλας μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Ἀνδοισμὸς Κοουραμπίες, Σκλαβωμένη Πόλι, Κυκλαμιά, Ἐλίσις τῆς Ἑλλάδος, Ἐξοδος τοῦ Μεσολογγίου καὶ Ρεμβώδης Σελήνη. Ἐξέτεσε τὰς ππραγγελίας τῶν καὶ τοῦ εὐχαριστῶ ὄλους διὰ τὰ καλὰ τῶν λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ. Ἀτὴν τὴν ἐβδομάδα ἔλαβα τὰ ἐξῆς: «Τετρασάλλαξα». — Ἄνεδοτον Φρειδερίκου». — «Στελλαματίες». — «Ζήλιτα». — «Οἱ Ἀθήγγα νοι». — «Ἡ βάρκα τοῦ ψυρᾶ». — «Τὰ δύο παιδάκια». — «Ἀπορξεί». — Ἄνεδοτα». — «Ὁ ἀριθμὸς 15». — «Ὁ ἀριθμὸς 7». — «Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἐβδομαδιαίους Διαγωνισμοῦς. ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ [Ὅδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα δρ. 1. Τὰ ἐγκρινομένα ἢ ἀνανοῦμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1916. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Ἄ ἀνήκουν εἰς ἀγόρα, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς Κορίτσια] Νέα ψευδώνυμα: Ἐλίσις τοῦ Ἐθνος, ἄ. (ΜΚ). Ἄλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἄ. (ΕΠ). Γερμανόποιαι, ἄ. (Ο.Μπ). Βαββαρομάχος Ἑλλάς, ἄ. (ΑΒ). Ὁ Πρῶτος Σοσιαλιστής, ἄ. (ΠΚ). Μικρὸ Σουλιωτῶσουλο, ὁ. (ΓΝ). Ἀλίτης, ἄ. (ΙΠ). ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυνοῦν νὰταλάξουν:— Ἡ Ἐλίσις τῆς Ἑλλάδος (0) μὲ Λευτιοῦν στοὺς Σκλάβους, ἴγδα.— Ὁ Ἐλλη Κροβῶν, (0) μὲ Βόρουν Σέλας, Βοσκοπούλαν Ἀλπεων, Λάκου Χαράς, Λαφροστεφῆ Κρανόλεων, Λάφην, 13 Μαΐου 1915, Ἐῦαν, Ἐνδοξον Σπάτην, Ἐλίσις Ἑλλάδος, Ἐομοσάδα, Ἐρεθίση, Ἐλληνικὴν Καρδιάν, Ἐλίσις Ἑρώων, Ζιντίταν, Ζαυνθιῶνη. Ναυτοπούλαν, Ἐρωῖδα: (Ἀκροκεραυνίον, Παριῶν Μαιζανίον, Ἐλληνοπούλαν.) Ἡπειροτικὴν: (Ψυχὴν, Λόαν, Μοῦσαν, Λάφην, Καρδιάν, Αἰγλήν.) Ἐλλητικὸν Λάβλον, Ἐυλιτικὴν Παμβώτιδα, ἴγδα, Ἰδιότροπην, Ἰδιότροπην Σανθούλαν, Κυκλαμιά, Κόρη τῶν Κυμάων, Κάμαν, Κόρη Ἰδης, Κνηγεῖδα Ἀρεμην, Κόρη Ναυτικοῦ, Κροκωρικὴν Χλόην, Κάρονη, Κατοικίαν Φαροῦ, Λόαν Σαφροῦ, Λαροῦν, Μοῦσαν, Μοῦσῶνη, Μαχμοροῦδ, Μάραν Παριῶν, Μυστηρωῖδ Ἀμαζώνια, Νήσον Ἀνθέων, Νεραϊδαν Γαλιῶν καὶ Βοσπόρου, Νημελίαν, Νόραν, Ναυτοπούλαν Ἰονίου, Νύμφην Αἰγαίου, Σεντεμνένην Πρωμιτοπούλαν, καὶ Κορφατοπούλαν, Ποιήτρον Σαφροῦ, Πόδον Παυλίδου, Παρωσιτικὸν Παλμόν, Πανῆτην, Ρεζεντᾶ, Ραρωδιαν Ἀιστ, Ροδοστεφανομένην Ἀνοῦην, Ρεμβώδη Σελήνην, Ροδοπαῖαν Ἐλληνοπούλαν, Σαῖθαν, Σόμβολον Ἐλευθερίας, Τρελλὴν Σανθούλαν, Τρελλὴν Κορφατοπούλαν, Τόσαν, Τριανταφυλλάκη, Τρελλὴν Νεοῖτην, Ταρανίδα, Τρισεύνην, Φαληρωτικὸν Ζίζανιον, Φιλελεύθερον Κροκωριαν, Χρυσὸ Συνεργάτη, Χαροῦγelo Νίκην, Χακῶν Ἀστέρα, Χωριανοπούλαν, Χουσανῶνη, Χουσαλλίδα, Χουσοπέπλον Νίκην, Ὁραῖαν Κρόκωσαν, Παρθέον Δασών, Ἀρελὴ Σανθούλαν, Ἀτιήν, Ἄλις, Βασίλειον τῶν Βουλγαροκτόνων.— Ἡ Σεντεμνένη Κορφατοπούλα (0) μὲ Μαρονησίαν τῆς Χάριτος, Ἀνδιαιμένην Βαμβακιάν, Στενημαχιωτῶνα, Χάων, Ἐῦαν. Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἡρωϊκὸν Σοῦλι (Ἐλαθα, εὐχαριστῶ) ναι, τὸ ψευδώνυμόν σου ἰσχύει μέχρι τέλους Νοεμβρίου) Λάβλον Γιαννιώτην (πολὺ εὐχαριστῶς θὰ τὰς κρατῶ) Ναυτικὸν τῶν Σπεισῶν (τὸ ζεύρω μετὰ τὰς ἐξετάσεις νὰ σὲ ἰδῶ) Μιρέλαν (μετὰφρασίς σου ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ διὰ τὸν Διαγωνισμὸν δὲν ἐλήφθη δι' αὐτὸ δὲν ἀνεφέθη εἰς τ' ἀποτελέσματα) Μίαν Ἰρελοῦλαν (αἱ ππραγγεῖαι σου ἐξετέλεσθησαν εὐχαριστῶς πέρα πολὺ διὰ τὸ γενναῖον ξεσπάθωμα) Μεσογρητικὴν Ἀτιήν (ἐλήφθη) μὴ ἀνησυχῆς) Αἰολικὴν Κιθάρων (ἔστειλα ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστῶ πολὺ) Ἡρώα τῆς Κλισοῦδης (ἔστειλα) Ἡρωῖδα τῶν Ἀκροκεραυνίων (ἔστειλα)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχολήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χόραν ήμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ		ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20	
Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ		Διὰ τῶν Πρωτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμηθέντα ἕκαστον λεπ. 25	
Ἐτησίᾳ δρ. 8.—		Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10.—		ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ	
Ἐξάμηνος 4,50		Ἐξάμηνος 5,50		Ὅδος Ἐδριπέδου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαρθάκειον	
Τριμήνος 2,50		Τριμήνος 3,—		Ἐτος 38ον.— Ἀριθ. 27	
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.		Περίοδος Β'.— Τόμος 23ος		Ἐν Ἀθήναις, 4 Ἰουνίου 1916	

ἐύχομαι ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις.) Γυνθιωτάκι (πολὺ καλά τὰ Μικρὰ Μυστικά σου· κάμνω ὑπομονὴν ὡς νὰ τελειώσουν αἱ ἐξετάσεις, διὰ νὰ μοῦ γράψῃς συγχρόστρα.) Τιάσον (ἔλαβα, ευχαριστῶ.) Χρυσανθή (ἔλαβα.) Γερμανόπουλα (τὸ ψευδώνυμον ἐγκρίνεται· ἔχει καλῶς.) Μικρὸ Σουλιωτόπουλο (ἐλήφθησαν.) Δάφνης Στέφανον (εἰς τὸ προσεχές φύλλον ποῦ τελειώνει ἡ «Κασσετίνα», βὰ εἶ; πῶς τὴ μὴτασθέντα βὰ δημοσιεύσω κατόπιν.) Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες (χαίρω ποῦ εἶσαι τὴν καλὰ.) Ἐνα Σαμιωτόπουλο (ἔλαβα, ευχαριστῶ.) Ὁμαίαν Γαλατεῖαν (ἔχει καλῶς.) Ἰδιότροπὴν Σανθούλιαν (ἔσταίκα.) Τραγοῦδι τῆς Δευτερίας, Πόθον τῆς Πατρίδος κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 23ην Μαΐου, θάπαντησω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 Συνέχεια τοῦ 15ου Διαγωνισμοῦ Ἀδύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 17ης Ἰουλίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

323. Δεξιόγραφος
 Ἀπόστολ' ἡμῶν βρέθηκε Προφήτης ἐμπροσθέν μου, Κ' ἐνόμισα εἶ, φίλος μου, Δὲν ἤμουν στὰ σωστά μου Ἀλλὰ μοῦ εἶπε κάποιος:— Δὲν εἶνε δὲ καὶ θάμμα:— Ἐνώθηκε κατ' ἑκάστη Μ' ἕνα τῶν Γάλλων γράμμα.

324. Μεταγραμματισμός
 Τῆ Σιβηρίας βρέχουν τὰ νερά μου. Ἄν τώρα ἕνα γράμμα μοῦ ἀλλάξῃς, Ἐνα ἔρπετό νὰ σέρνεσαι καὶ γάμου ὅθ' ἰδῆς ἐξαφνικὰ καὶ θὰ τρομάξῃς.

325. Στοιχειοτονόγραφος
 Μὰ; νήσου τοῦ Αἰγαίου Τὸ κεφάλι ἐὼν ἐγγύς Καὶ τὸν τόνον κατεδάσῃς, Κινητήριον μεγάλην Δύναμιν θεὰ θαυμάσιον.

326. Κεκομμένον καὶ ἀντεστραμμένον Κυβόλεξον
 1.—Εἶδ' ἃ τὰ γενναῖα τέκνα τῆς Πατρίδος.
 2.—Ἡ σάλα αὐτὴ εἶνε μεσημβρινή.
 3.—Ἡ φανέρια τῶν ἀντιθέτων ὑπεχώρησε.
 4.—Ὁ Ἄρης ἄλλοτε ἦτο θεός.

327. Ἀσπὴ
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *

328. Ἐπιγραφή
 Α Δ Σ Ι Σ Ε
 Π Ρ Ο Ν Π Ι
 Α Ε Κ Ο Ε Ν
 Ι Τ Ι Ν Ρ Ε
 Δ Ο Δ Ο Ι Τ
 Η Ι Α Ρ Ω Ο

329—333. Φωνηεντόγραφος
 Τῆ προσθήκῃ ἑνός καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ἐπαναλαμβάνοντο τρεῖς εἰς ἕκαστην τῶν κάτωθι

σειρῶν συμφώνων, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δύναται νὰ μεταβληθῆ, νὰ σχηματισθοῦν:

1, Ἐυρωπαϊκὴ πρωτεύουσα· 2, Πορθμὸς· 3, Μέγα ἀγαλμα· 4, Πόλις τῆς Ἑλλάδος· 5, Φυτόν.

334. Ἀκροστιχίς ἐξ ἀντιθέτων
 Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰρχικὰ τῶν νὰ σχηματίζου ἀρχαῖον ἥρωα:

335. Ἑλληνοσύμφωνον
 ἦει - υοα - οειει - οιη - α - η - υη - αι - ο - εο - σοαο.

336. Γρίφος.
 λονλονλον λον
 λονλονλον λον λον
 ὦρα λον λον λον
 λον λον λον
 λον λον λον

ΛΥΣΕΙΣ
 τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τῶν φύλ. 11 καὶ 12.

125. Τατόνον (τά, τὸ, ἴον).—126. Κραγιόν-Θραγιόν.—127. Βόλος· δλος· Φόλος.—128. Ὁ ὄρος, ἡ ὄρα.
 129. Δ Ι Ο Τ Ι 130—132. 1. Τὸ σῆμα Ι Ν Δ Ο Σ εἶνε μέρος τοῦ λόγου. 2. Ο Δ Ο Υ Σ Ὁ Ὄρφου· ἐπαιε τὴν λυ-ΤΟΥ Τ Ο ραν. 3. Τὸ ἀντίθετον τῆς Ι Σ Σ Ο Σ ἀνατολῆς· εἶνε ἡ δύσις.—
 133. ΘΕΡΟΣ· ΕΒΑΝΗ (ΘΕός, Ἑλλάς, ΡΕα, ὈΝομα, ΣΗστοί).—134. Κάτω τὸ καλὸ στοῦ διαβόλου τὸ χωρίον.—135. Ἦν ἥλιος ἐπὶ δυμαῖς (Ἡ Νύχ· δ; ἐπὶ οἷς μαῖς).

136. Ἰπποπόταμος (ὑπό, ποταμός).—137. Ἰσπανία· Ἰρλανδία.—138. Ἰδός· βούς.—139. Πήλιον.

140. Α Ε Α 141. Κοεῖτον οἰγῶν ἢ ἤτιονα σφῆς λέγειν (Ἡ Α Α Χ Ε Σ Ι Σ ἀνάγνωσις ἐξ ἀριστερῶν κατὰ Β Ν Ι στήλας, ἐκ τῶν ἑνω ἐναλλάξ).—142. ΒΥΡΩΝ (Βυβός, Ὑποχωρῶ, Ράπτω, Ὄριμος, Νίκη).—143. Ἐπιμελοῦ κοπίας ἐν ὅσῳ εἶσαι νέος.—145. Πλείονος καρποῦ, πλείονα κέρδη.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

15—128
 ἐντετυμένη Κορφατοπούλαν· Χρόνια πολλά καὶ εὐτυχισμένα διὰ τὴν ἐσπέρη σου.—Ἡρωῖς τῶν Ἀκροκεραυνίων.

15—129
 «ΕΔΩ Η ΝΙΚΗ»

Ἰδρῆθη ἐν Κερκύρῃ σὺλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ΕΔΩ Η ΝΙΚΗ», σκοπὸν ἔχον τὴν εὐσητέραν διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τὴν ψήφισιν τῶν ὠραιότερων ψευδωνύμων κατὰ τὸ δημοφῆφιμα.—Συνδρομὴ μηνιαία 25 λεπτά.—Ζητοῦνται δραστήριοι ἀντιπρόσωποι· ἀλλὰ μόνον δεσποινίδες.
 Πρόεδρος: Μία Τρελλοῦλα.—Ἀντιπρόεδρος: Ἐυμεράλδα.—Ταμία: Τρελλὴ Σανθούλα.—Γραμματεῖς: Ἀφελῆς Σανθούλα.—Σύμβουλοι: Ροδοστεφανομένη Ἀνοιξίς, Φιλελεύθερη Κερκυραία, Βοσκοπούλα τῶν Ἀλιπεων, Ἡρωῖς τῶν Ἀκροκεραυνίων, Ἐβνα, Ἰδιότροπὴ Σανθούλα, Κερκυραϊκὴ Χλόη.—Ἐπίτιμα μέλη:

Ἀνεμώνη τῆς Κερκύρας, Ἄννα Ι. Χρυσοσπάθη, (Ἀθήναι).—Μέλη: Ὁραία Κέρκυρα, Νηνεμία, Ἀτρόμητος Σωφραλέτα, Ἀσπασία Δ. Χειμαροῦ, κλπ.
 Διευθύνσις: Ἀνδρᾶ Ὑολάνδαν Ι. Πολίτη, Κέρκυραν.

6 ΚΩΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ
 Πλησιάζει νὰ ἐξαντληθῆ
 Ὀλίγα ἀντίτυπα ποῦ μένουσιν, πωλοῦνται ἐπὶ Γραφεῖόν μας ἀρ. 3, καὶ ταχυδρομικῶς ἀρ. 3, 50.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1915, κόκκινα μὲ χρυσοῦ γράμματα, δι' ὅσους θέλουσιν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδια τῶν εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ καὶ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχμῶς 1,75.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤῶΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
 ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 13—24 Μαΐου.

ΑΘΗΝΩΝ: Ἐλένη Χ. Σκηλιοπούλου, Θ. Κ. Χαροκόπος, Π. Α. Ψυλλογίου, Χ. Α. Διακούλης, Π. Ε. Μυλωνᾶς, Ε. Σ. Μαντζαρωτάκης, Ν. Ν. Βουτσῆς, Α. Ι. Παπαῆς, Ἰωάννα Θ. Μπάρα, Δ. Μικρῆς, Ποιήτρια Σαφροῦ, Γ. Χ. Παπαδόπουλος, Χρ. Τσαμάλης, Ἀλέξ. Ο. Μπουρανᾶ, Α. Χόφμαν, Χ. Χριστιάνου, Ρ. Χριστιάνου, Ε. Χάρμαν, Χ. Τσίτς, Ο. Πέττερ, Γ. Ὀλλσεν, Μ. Ἐλσο, Φ. Λέγκμαχ, Χ. Κυόλλμπεργκ, Π. Ρόξενφελντ, Χ. Βίντερχλ, Α. Φρίντμαν, Π. Κάλτερ, Ρ. Βαστρύλλερ, Ι. Κ. Ἰωαννίδης, Α. Ι. Χριστόπουλος, Ἀθ. Γούλιας, Ἀνθ. Γεωργιανίτης, Γ. Ἀντωνόπουλος, Ἰουλίτσα Κορναροῦ.
 ΛΑΗΚΟΝΤΟΥΖΙΟΥ: Α. Σ. Κωνσταντόπουλος ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Α. Δ. Παπαδημητρίου.
 ΒΟΛΟΥ: Ι. Ν. Ραντζόπουλος, Α. Δ. Τάππος. ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ: Θ. Δ. Μπαρδῆς.
 ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Ἀχ. Α. Κρησίου, Ροθ. Χαήστων, Γ. Γ. Πατούνης.
 ΙΘΑΚΗΣ: Κ. Κοκκίνης, Σπ. Βλησιμᾶς.
 ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ι. Ν. Λέβης, Κ. Δ. Χαῖμ, ΚΑΛΑΜΩΝ: Π. Α. Μωυσιάδης.
 ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Νηνεμία, Δημήτρα Σουέρεφ, Μαρία Χ. Μορσενίνου, Π. Α. Γρεκ, Ἐλένη Γ. Μουδάκη, Μαρία Γ. Μουδάκη.
 ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Π. Ν. Δαλαζότος, Π. Χ. Καρακίφαλος, Ἄννα Κ. Μανωληίδου, Ι. Καραμῆτσας, Γ. Χ. Δούκας, Π. Α. Κανακάκης, Κ. Α. Σουλίδης, Α. Τ. Τούζης, Α. Ν. Μανιάνης, Ν. Φ. Ρουβιλένης, Ἀντωνία Βουτανᾶ, Αἰκατ. Α. Γρίνη.
 ΛΕΩΝΕΙΑΙΟΥ: Μικρὸ Σουλτερόπουλο.
 ΛΙΓΟΥΔΙΣΤΗΣ: Φ. Κ. Τζανῆς, Β. Φ. Μπουρνέλης, Φ. Π. Πεμετζές.
 ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Ε. Κ. Ζαφόκostas, Σ. Γ. Ἡγιόβ, Δ. Χ. Ὀλύμπιος, Ἐναγγ. Ι. Παπαδόπουλος.
 ΠΑΡΗΣ: Ἐδρυθία Ἀχ. Λιβαδά.
 ΠΑΤΡΩΝ: Νάρκισος, Π. Σ. Κασάμης, Ἀχ. Ι. Πλατυμῆσης, Ἰω. Τσιανταφύλλης.
 ΠΕΤΡΑΙΩΣ: Κ. Σ. Τσοφόρης, Α. Χ. Καραφύλλης, Κατίνα Ε. Κόττη, Θ. Παυλάκης, Μ. Παυλάκης, Α. Χ. Λοιδωφειμάτης, Α. Σ. Λαγουδάκη, Δ. Γ. Μαρωνᾶς, Α. Ι. Οικονομοπούλου, Ἀναστασία Γ. Μαρωνᾶ, Σ. Γ. Γαβρέτας, Γ. Θ. Πάναγος, Α. Σ. Μπαχλιαντζῆς, Ἀντωνία Χ. Κορωναίου, Δ. Γκούμας, Σ. Σταυριανίδης, Α. Χαλιώτης, Ι. Ν. Παυλάκης, Π. Κ. Λαγομυτιζῆ, Ν. Ζ. Ζωγραφίδης, Χ. Σπ. Τούλας, Σ. Α. Σιμωνᾶν, Α. Σ. Τσαρῆς, Α. Σ. Μπουδίας, Κ. Π. Μελαύχην.
 ΠΥΡΓΟΥ: Α. Β. Βαβάλης, Διαβολομένος Ἀλιεῦς, Ροθ. Γ. Γιώτος, Σ. Ι. Σταυρόπουλος, ΣΥΚΙΑΣ: Β. Σωτηροῦδης.
 ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἠλ. Ι. Θεοδορόπουλος.
 ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γ. Γ. Λάμπρου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
 Ὅλον τῶν ἀνωτέρω τὰ δνόματα ἐπέθηκεν εἰς τὴ κληρονομία καὶ ἐκλήροδοσαν αἱ ἐξῆς τέσσαρες: ΠΟΛΥΒΙΟΣ Ε. ΜΥΛΩΝΑΣ ἐν Ἀθήναις, ΑΛΒΕΡΤΟΣ ΦΡΙΝΤΕΜΑΝ ἐν Ἀθήναις (ὁ δόσιος παρακαλεῖται νὰ μὲς ἐνδύσῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ) ΕΛΕΝΗ Γ. ΜΟΥΖΑΚΗ ἐν Κερκύρῃ καὶ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΣΠ. ΤΣΑΛΛΑΣ ἐν Πειραιῶν αἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Ἰουνίου.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

«Εἶμαι πλούσιος! ἐσχέθη ὁ μικρὸς εὐχαριστημένος.

Καὶ θυμῆθηκε μ' εὐγνωμοσύνη τὸν Ἀλβαράδο καὶ μὲ τρυφερότητα τὴν Κολέττα.

Ἀλλὰ σὰν φρόνιμο παιδί ποῦ ἦταν, ὁ μικρὸς ἠθοποιεῖς ἀποφάσισε νὰ φυλάξῃ τὸ τρέκ ἑνα μὴ ἀνάγκη. Ὅθ' τοῦ ἐξοθᾶν τὰ πενήντα φράγκα ὡς ποῦ νὰ βρῆ ἔργασίαν... Ὑστερα βγῆκε ἔξω, γιὰ νὰ ἀρχίσῃ ἀμέσως τὸ κυνήγι, γιὰ νὰ νάνακαλύψῃ τὰ ἴχνη τοῦ γαμπροῦ του.

Ὅταν ἦταν ἀκόμη ἐστὶ Παρίσι, ἐφαντάζετο, ὅτι μόλις ἐξοθᾶν στὸ Ρίο, θὰ τὸν εὕρισκε ἀμέσως, μὲ τὴ μεγαλήτερη εὐκολία. Τῶκανε, ἐστὴν παιδικῆ του ἀφέλεια, σὰν τὸν χωριότη ἐκεῖνον, ποῦ ὅταν τὸν ἀποκαρτέτησε ἕνας γείτονας του, φεύγων γιὰ τὸ Παρίσι, τοῦ εἶπε:

«Ἄν ἰδῆς ἐκεῖ—πέρα τὸ γυῖο τοῦ κῦρ-Μαθιοῦ τοῦ μυλωνᾶ, πές του χαίρετίματά!»

Ἄλλ' ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ βγῆκε ἀπὸ

«Ἐκῆταξ τὸν Ἐρρίκο ἐπάνω ἀπὸ τὰ γυαλιὰ του...» (Σελ. 214 στ. α')

τὸ βεπόρι καὶ εἶδε τὴ μεγάλη, τὴν ἀπέραντη ἐκεῖνη πόλι, κατάλαβε ὅλες τῆς δυσκολίας ποῦ θάπαντοῦσε ὡς νὰ ξετρυνώσῃ, αὐτός, ἕνα παιδί, τὸν Ἀγκλάς. Ἐπρεπε νὰ φάξῃ ἐξακόσιες χιλιάδες στίτια,—γιατὶ τόσα ἔχει ἡ πρωτεύουσα τῆς Βραζιλίας.

Θυμῆθηκε τότε μιὰ συμβουλὴ ποῦ τοῦ ἔδωκε ὁ Καντινιῶ κι' ἀποφάσισε νὰ ἐξετάσῃ ἐστὶ Γαλλικὸ Προξενεῖο, ὅπου πιθανὸν νὰ ἐγνωρίζαν ποῦ κατοικοῦσε ὁ Ἀγκλάς.

Πρῶττε ἕνα περένο (ἀστρυφάκα) ποῖο δρόμο ἐπρεπε νὰ πάρῃ γιὰ νὰ πάῃ ἐκεῖ, κι' ὁ περένος τοῦ ἐδειξε ἐν ἀπὸ τὰ πολυάριθμα τραμ, ποῦ διασχίζουσι τοὺς κυριωτέρους δρόμους τῆς πόλεως καὶ ποῦ λέγονται μπουόντ.

Τὰ τραμ αὐτὰ εἶνε καθαρά, γρήγορα καὶ κυκλοφοροῦν νύκτα-μέρα παντοῦ. Καὶ πάντα βρῖσκει κανεῖς θέσι, γιὰτὶ μπόρεῖ νὰ σκαλώσῃ καὶ νὰ σταθῆ καὶ ἐστὶ σκάλα. Ὁ ὁδηγὸς δὲν θὰ τοῦ πῆ ποτὲ «δὲν ἐπιτρέπεται!».

* * *

Τὸ τραμ ἔβγαλε τὸν Ἐρρίκο σὲ μιὰ πλατεῖα, στολισμένη μὲ μιὰ μεγάλη θρύση, ὅπου στρυμψώνονται Ἀραπάδες γιὰ νὰ πάρουν νερὸ μέσα... σὲ τενεκέδες πετρελαίου! Ἐκεῖ, ε' ἕνα παράθυρο, εἶδε νὰ κυματίζῃ ἡ γαλλικὴ σημαία. Ἡ θέα τῆς τοῦ ἐπροξένησε ζωνηρὴ χαρὰ, γιὰτὶ ἦταν ἕνα κομμάτι πατρίδας, ποῦ τὸ εὕρισκε ἔξαρνα ἐκεῖ, τόσο μακρὰ. Καὶ μπήκε ἐστὶ κατάστημα τοῦ Προξενεῖου μὲ τὸ θάρρος καὶ μὲ τὴν εὐχαριστήσι ἀνθρώπου ποῦ μπαίνει ἐστὸ σπῆτι του.

Ἐνας ὑπηρετῆς τὸν ἐταματίτησε ἐστὸν προθάλαμο καὶ ἀφοῦ τὸν ρώτησε ποῖος εἶνε καὶ τί θέλει, τὸν ἐμπασε ε' ἕνα μεγάλο γραφεῖο, ὅπου δύο-τρεῖς ὑπάλληλοι ἐνύσταξαν ἐστὶ τραπέζια τῶν.

—Τί τρέχει; ἐρώναξεν ἕνας κοντὸς ἀνθρωπος, ἰσχνός, μὲ μούτρο πολὺ λίγο συμπληθητικό, καθὼς εἶδε τὸν Ἐρρίκο. Τί θέλει ἐδῶ αὐτὸ τὸ

«Γίνου λούστρος!» (Σελ. 214 στ. 6')

παιδί; Δὲν εἶμαστ' ἐμεῖς νταντάδες, ποῦ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος!

Ὁ φωνακλᾶς αὐτὸς ἦτον ὁ κ. γραμματεὺς τοῦ Γαλλικοῦ Προξενεῖου. Ὅπως εἰ περισσώτεροι διπλωματικοὶ ὑπάλληλοι, εἶχε κι' αὐτὸς ἀντιπάθεια, δυσπιστία, προκατάληψιν γιὰ τοὺς πατριώτες του ποῦ πῆγαιναν νὰ τὸν ζητήσουν. Κἀθε Γάλλος, ποῦ ἐφθανε ἐστὶ Ριον-Ἰανέιρο, χωρὶς νὰ εἶνε τουλάχιστο Τραπεζίτης, ἦταν, κατὰ τὸν κ. Γραμματεῖα, κακοῦργος, φυχθόδικος ἢ τυχοδιώκτης. Γι' αὐτὸ, μόλις ὁ Ἐρρίκος τοῦ ἐξήγησε τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς του, ὁ κ. Γραμματεὺς τοῦ εἶπε ξεροῖ:

—Δὲν ἔχεις ἐσὺ γονεῖς, συγγενεῖς;

Πῶς σάφινουν νὰ γυρίζῃς ἐστὶ;

Ὁ Ἐρρίκος λίγο ἔλειψε νὰ θυμώσῃ μ' αὐτὸ τὸ ὕψος τοῦ πατριώτη του, ποῦ δὲν τὸ εἶχε ἰδῆ, ὅτε ἀπὸ ξένους. Κρατήθηκε ὅμως φρόνιμα καὶ ἀποκρίθηκε:—Μὰ ἀκριβῶς γιὰ νὰ βρῶ ἕνα συγγενή μου, ποῦ μένει ἐδῶ, ἦλθα νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὲ βοηθήσετε.